

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 15. februar 2008.

SF's EU-kurs er tynd som fadøl i Parken

Socialistisk Folkeparti har besluttet sig for at indlede forhandlinger med regeringen om en afstemning om EU. Ikke om forfatningen - i denne anden ombæring kaldet Lissabon-traktaten - for den støtter SF. Derimod om de danske forbehold mod EU's rets- og forsvarspolitik.

Kombinationen af Lissabon-traktaten, der bliver vedtaget af Folketinget til marts, og en eventuel ophævelse af de to forbehold vil give frit spil til oprettelsen af et EU med militærkraft til imperialistiske eventyr udadtil og et retsligt samarbejde om eksempelvis terrorbekæmpelse indadtil, og måske endda et forbundspoliti med vidtrækkende beføjelser - det hele uden egentlig demokratisk kontrol.

Al den fred og frihed bytter SF naturligvis ikke for ingenting: Næ, de kræver en lille tekst, der siger, at Danmark ikke vil være med til, at EU bliver en militærmagt, der kan slå til uden om "principperne bag FN", hvilket er præcis det figenblad Anders Fogh og Per Stig dækkede sig med, da Danmark var med til at besætte Irak. Uden om FN. Og så går SF efter at begrænse regeringens nye forbehold på det retlige område, der har til formål, at EU ikke gør de danske flygtningeregler mere lempelige.

Det er de krav, som SF's hovedbestyrelse har bundet Villy Søvndal op på, og de er omtrent så tynde som den fadøl, den Ø serverer i Parken. For samtidig dikterer Lissabon-traktaten militær oprustning i de enkelte lande og er lige så vag omkring FN-mandatet som SF. Dertil kommer, at hele det retlige område flyttes over til den mest integrerede del af EU, hvor kun den ikke-valgte Kommission kan fremsætte lovforslag, og hvor der kun kræves kvalificeret flertal i Ministerrådet. Med andre ord er der ikke, hvad man normalt ville kalde demokratisk kontrol med retspolitikken og Europol.

Især kravet om den lille tilføjelsestekst om EU's sikkerhedspolitik springer i øjnene, for det er ikke blot en usædvanlig tynd garanti, men også i sit udgangspunkt en himmelråbende naiv opfindelse. Logikken bag sådan et krav må være, at man med simple pennestrøg kan gøre opbygningen af en militær dimension i verdens største økonomiske område til et humanitært og progressivt projekt.

Man kan med det samme udelukke, at der er tale om et forsvarssamarbejde. På indkøbslisten er bl.a. hangarskibe, der kun tjener ét formål, nemlig at gøre ejerne i stand til at føre angrebskrig over hele kloden. Andet kan de ikke bruges til. "Jamen, der findes jo også gode militære interventioner," siger folkesocialisten, og hun har ret. Europæiske stormagter står bare sjældent bag dem. Til gengæld er også den nyere historie rig på eksempler, hvor EU's medlemslande har været medvirkende til rendyrket imperialistisk krig.

Størstedelen af EU's medlemmer er i Nato-samarbejdet og i større eller mindre omfang medskyldige i de to fejlslagne, imperialistiske krige i Irak og Afghanistan. Frankrig står lidt på sidelinjen og har stormagtsambitioner, der svinger ude af takt med USA, men lader i øvrigt ikke USA noget tilbage, når det gælder kynisk og forbryderisk imperialisme.

Landet har løbende været i væbnede konflikter i Afrika i et forsøg på at bevare rollen som regional stormagt.

Nu var SF jo selv med til at opfinde forbeholdene for at få et lille flertal til at acceptere den allerede forkastede Maastricht-traktat, så den slags kovendinger kan ikke gennemføres i fuld enighed. Og der er da også kritikere internt i partiet. Blandt dem er Kamal Qureshi og Pernille Frahm, der er utilfredse med, at SF i et eller andet omfang kommer til at acceptere et nyt forbehold på det retlige område, der skal forhindre regeringen i at bryde sit forlig med Dansk Folkeparti om den stramme flygtningepolitik.

Det er sandsynligvis ment ganske sympatisk, men det er ikke en opposition, der giver håb om bedring i SF's politik for socialistiske EU-modstandere.

Det er grundlæggende udemokratisk, at ville bruge EU til at gennemtrumfe en politik, man ikke kan vinde opbakning til hjemme. Udemokratisk er det også, at SF ikke bruger sin veto i EU-spørgsmål til at kræve Lissabon-traktaten til afstemning, men i stedet forbereder at give endnu mere magt til EU, der aldrig har været et ligefrem eksemplarisk demokrati.

Man fristes til at sige, at det er en ufolkelig måde at føre usocialistisk politik på, og så er vejen banet for et navneskifte. Må vi foreslå Socialdemokratiet - navnet er vist ledigt for tiden, og politikken er på plads.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk